



XUT!



REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
CARRER NOU, 45

ANY II — NUM. 30
BARCELONA, 14 DE JUNY DE 1923

APARTAT DE CORREUS 925
TELÉFON 2753 A

Una vez, por variar,
hartos de retrospectiva,

probarem d'encolomar
rodolls amb perspectiva.



Es de todos ya sabida
la historia del «capitán»,
bolsa llena, Junta franca,
buen moquero y fama gran.



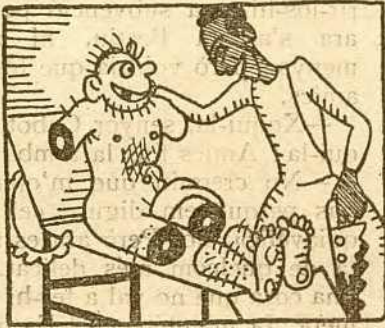
Por si esto fuera poco,
para sacarle de quicio,
le obséquian con un partido.
¡Vaya pingüe beneficio!



Su corazón no es de piedra
y el flirt lo tiene torrat,
hacé versos a la novia
y habla con ella al terrat.



El tiempo en vano no pasa,
y com que no pasa en vano,
vemos al «gran capitán»
padre de un rollizo nano.



Con tijeras y vendajes
va a la clínica juncal,
y la Facultad lo nombra
médico internacional.



Encuentra un día a Zamora,
lo abraza con efusión
y se admira de que el hombre
siga siendo solterón.



...¿Y aquel entierro que pasa?
Es el suyo. ¿Muerto ya?
Su alma asciende tranquila
más allá del más allá.



Y mientras Cabot purgaba
sus penas en el infierno,
y Gamper se lamentaba
por los antros del averno,

Paulino, el «gran capitán»,
con su alma angelical
recibía los honores
de la corte celestial.

10 CENTIMS

A CAN GARLANDA

EL CAÇADOR DE PUCES. — LA VISITA DEL SENYOR CABOT. — MAQUIAVELISMES. — EL SECRET. — UN CANARI, I MUIXONI! — «COMO ESTA LA SOCIEDAD»! — «VOLAVERUT».

Quan agafem la ploma per *meternos con alguno*, ho fem sense convicció i amb la por de què resulti bôfia i l'interessat ens foradi la panxa.

Quan rellicàrem dient que l'«Español» quedaria sense camp degut a les vies de la nova reforma, nova que ha sigut rodona desmentida per tothom, reherem un telegrama urgent que deia:

«*Mordereos tripas. Carcundas moriréis reto respondáis hígados mltos reclaman venganza.* — ZAMORA.»

Amb una gent com la de casa, que no està per conflictes, que tots tenen per perdre i d'uns costums exemplars, puix el que retira més tard va a dormir a les sis... del matí, aquestes amenaces els fan *mella* i els deixa el llombrigo encongít per una temporada.

Es debades que hom els digui:

—Es necessari ficar-se amb en Cabot, perquè ha fet el lloro a l'estranger amb un diccionari que semblava un missal, el qual obria, per a consultar-lo, a cada passa; hi ha ocasió d'inquietar a en Ciudad i en Pujol per les travetes que ha fet el darrer al primer; és qüestió de tocar la catalanitat d'en Gamper amb la sèrie de jugadors forasters que ingressen a l'equip del «Barça»; però tot és inútil. Tenen la por

ficada al cos, i no hi ha ningú capaç de fer-los cantar.

Si compareix algú a la Redacció, demanant per un redactor del XUT!, tots s'amaguen esporguets, creient que vénen a estovar-los-hi les costelles amb alguna tranca imantada.

Per això l'altre dia, quan el senyor Cabot el maquiavèlic va entrar demanant el director, en Dova va sofrir un col·lapse que per poc no se'n refà.

No em va quedar altre remei que dir-li que jo era el factòtum, jo, que no faig altra cosa que caçar les puges que corren per la Redacció i algun que altre escarbat.

—Segui, senyor Cabot, segui, que la farem petar una mica!

—Sí, per això vinc! Tenia ganes de tenir una *sentada* amb vostès. No creguin que vingui a oferir-los-hi una subvenció perquè ara s'acosta l'estiu, ni molt menys; però voldria que fóssim amics.

—Xoqui-la, senyor Cabot, xoqui-la! Amics fins la tomba!

—No creguin que m'ofengui pas perquè em diguin «el maquiavèlic», no. Però ara es tracta de quelcom més delicat. Es una cosa que no val a fer-hi brometa. Ja m'entén, eh? Es qüestió de muixoní!

—Caram! Tan greu és?

—Ho és, amic, ho és. Pensi que quan jo m'he decidit a donar aquest pas, té d'ésser quelcom *sobrenatural*. Ja l'hi explicaré. Vostè ja sap que en la darrera assemblea de la Federació Catalana tot transcorregué amb calma i sense cap incident. També sap que el «caso Zamora» es resolgué sense dificultats de cap mena. Doncs tot això va succeir així per por. Sí, senyor: per por! Anaven mal dades, amic... «d'això», anaven mal dades! Figuri's vostè que els de l'«Espanol» i l'«Europa» portaven una

pila de vots que feia fredat. No quedava altre remei que afliixar. I com que ara ja no es tractava d'en Zamora, sinó d'arreglar allò de què els estrangers puguin jugar amb un equip de Barcelona en partits de campionat, sap?

—Vol dir lo d'en Platko?

—Justa, home! I així tothom content i nosaltres conservant el poder per lo que podés ocórrer. Però jo necessito que vostès amb això no hi facin mandanga, perquè... és allò! No perquè ens facin por, no, però després la gent enraona...

—Bé, veurà... jo...

—Res; si això li ha de portar alguna despesa, digui-ho.

—Tant com una despesa, no... però...

—Estic disposat a donar tres milions de rubles. Està content?

—Home, més m'estimaria un canari!

—Entesos; ni mitja paraula més. Tindrà un canari.

—Moltes gràcies, senyor Cabot. Estigui bonet! Que s'hi conservi!

—...I muts, eh?

Amb quina satisfacció vaig ensenyar-lo a en Dova:

—Mira, veus? Perquè tenies por!!

EL MOSSO ENCARREGAT
DE LA CACERA DE PUCES

LA SAMITIERANA

Academia de baile de futbol. Se enseña a hacer el caca para ensarronar al respetable. Filigranas de efecto sorprendente.—Telegrafiar a C. Hul d'Olla, Pequín.

ENTRENADOR

sin pretensiones se ofrece a equipo callejero. Es el inventor del «plongeon de la muerte». — J. Arana, Moscas, 365, pral. No hay ascensor.

"Pernòstics" nous, o lo que projecta en Tallada

Ja m'ho havia dit el barber que em masega el cutis dues vegades per setmana, que en Tallada tornava a remenar les cires a l'«Espanol»; però no m'ho acabava d'empassar. Ell, tan escarmentat i tan amic de les bones digestions, ficat de nou en la mandanga futbolera! Ell, tan partidari de la tranquil·litat i els bons aliments, menant altra vegada el carro del «Real», tan desballestat i tan car de mantenir! (Suposem que la vaga dels transports no s'oposarà al *simil*, eh?)

—Cuscunilles—vaig dir-me per la banda de dintre, —això deu ésser una gòfia com aquella que feien córrer de què l'Olièrdola es feia del «Barcelona»; però el teu sagrat deure de repòrter és treure l'entrellat de la cosa. Apa, doncs. A garrlar amb en Tallada!...

El vaig trobar atapeït de números. Estava encaparrat, i de tant en tant murmurava:

—No surten! No surten!

La meua perspicàcia em va fer comprendre que els comptes no sortien. Era cosa dels Docks? Era cosa del club?

La feina grossa va ésser aconseguir que em fes cinc cèntims de *sobres* si havia assumit novament el càrrec de tallador de bacallà a casa els *blanqui-azules*. Tenia d'esbrinar-ho d'una manera indirecta, puix a en Tallada les entrevistes li fan tan poca peça com els bacallaners, poso per exemple, i era qüestió de fer-lo garrlar per taula, sense que es maliciés el reconsagrat deure que acomplíem.

De primer antuvi no en vaig treure un borrall aprofitable. A mes insinuacions, tot era contestar-me allò de:

—*¡Si que, amigo! Caratsus!* Oh, ja, ja! Ara vegi! Bé, sí *bueno*, però, vaja! Ai, caram! Psè! Es allò!

Ja desesperava de portar endavant la intervü, quan se'm va acudir la pensada que em tenia

de fer quedar com un home davant del director.

—Sap què diu, en Cabot? Que ara, essent-hi vostè, l'«Espanol» s'ensorrarà definitivament...

Fillets! Allò va ésser posar oli en un llum. Va mudar de fesomia, i des de llavors la intervü va fluir com les pàfies a la taquilla del «Barça».

—Que s'ensorrarà, eh? I un be negre! Ja en sentiran a parlar!

—Així, és cert que vostè...?

—Sí, noi gran, sí. Molt m'ha costat decidir-me, puix el viure bé i l'estadística ja se sap que són els meus ideals, però tant m'han burxat! I, ja ho veu: jo, tan panxa-contenta, que fins el pobre Lloret em va treure el *cerdo de la manada de Epicúreo*...

—Sí, però és allò... «A cada cerdo le llega su San Martín»...

—Home, no està malament. Ho diré a en Ciudad. Doncs sí: tant em van pregar i amb tanta coloraina em van pintar el bullit social...

—No me'n parli! Aquesta vaga!...

—No; si em refereixo al club. Res: que em van tocar el vora-viu i ja la ballem.

—I de quins projectes me n'habilla?

—De primer, anivellar el presupost. Portem un gep d'unes 16,000 pàfies, sense comptar el que es deu a en La Riva, que és un bec respectable...

—Com ha dit?

—Un *pico* en castellà. Ara, a l'«Espanol» es parla català a tot drap. I que no hi tornarem pas a les caminades! Havem canviat de diplomàcia, i, ara, a murris no ens guanyarà ni en Gamper. Miri: en la darrera Assemblea ja vàrem fer dòmino. En Zamora es queda a casa sense cap nova traveta. Prop de dos anys ens ha costat la cosa!

—No se ganó Zamora en una hora...

—Uva!

—Però us han afaitat l'Elias!

—Sí, però vaja, al nostre club, segons diu en Genaro, *no faltarán nunca medios*... Doncs, sí: a l'Assemblea m'ho vaig fer, mà a mà, amb en Cabot. Era allò de veure qui ensarronava a qui, i vàrem fer taules.

—I allò d'en Martínez Surroca?

—Es un xicot que té la debilitat de firmar tot el que li presenten. Què vol fer-hi!

—I és cert que ara sereu catalanistes?

—Més que en Rovira i Virgili! A la Junta, demés d'un servidor, que és de la flamarada, hi tenim en Solé de Sojo, que és dels reconsagrats; en Trias de Bes, que és de la Lliga, i en Sanmartí, que per mor del seu càrrec sols és dels *bien entendidos*. Allí es parla català a tot drap, i no dic que sigui el club de les quatre barres, perquè això podria donar lloc a confusions.

—Encara no m'ha dit allò dels projectes!

—En tenim 2,492 en estudi. Res de menudalla. El que farà més tropa, és el que tenim de fer un tomb per Alemanya, Austria i Hongria, aprofitant un saldo de bitllets de Banc que per tres peles seixanta va comprar en Santiago. També lluirem les etxures a Holanda.

—Carai, carai! Però, el tim...

—Anirà reforçat com una mala cosa. Hi anirà en Travieso; l'Hermínio, de Sevilla; en González, de Galícia; en René Petit, de tot arreu, i altres...

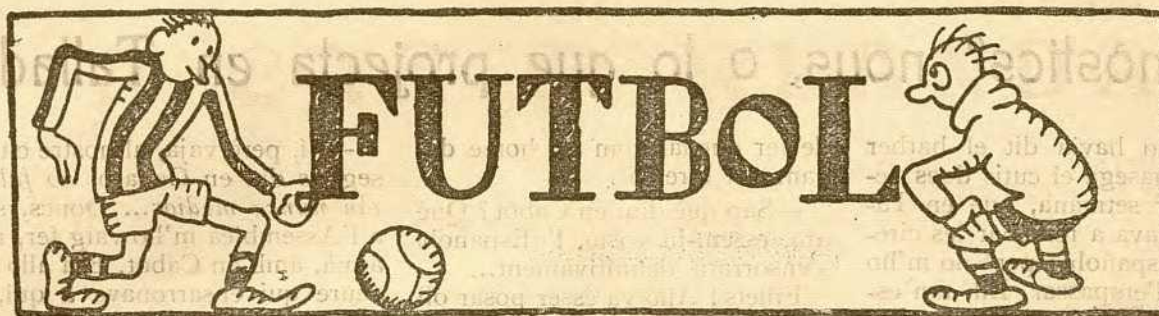
—I després, aquesta?

—Cadascú a casa seva. En tenim massa, de jugadors. Ens vessen.

—Vaja, doncs! Molta xamba i molts socis...

—No. Molts socis, no. Pocs i bons, i que puginin...

I, acabada la xerrameca, en Tallada tornà a capficar-se amb els papers. Com un murmur de la selva arribaren a les meves orelles els mots: «Mil pessetes... Caballero... Camp no... tes...»



Royal Daring. - F. C. Barcelona

Ha sigut una de freda i una de calenta. Lo que els castellans en diuen «una de cal y otra de arena». I lo que nosaltres en diem mitja figa i mig raïm.

El dissabte, sense en Piera ni en Samitier, que són indispensables per assolir un conjunt satisfactori, semblava que la cosa acabaria més malparada del que va anar.

El diumenge, malgrat mancar-hi els dos jugadors esmentats, pogueren pendre la revenja.

L'equip foraster s'assembla a aquells tenors que no tenen escola, però engresquen al públic

amb pinyols recargolats i sostenidos de tres o quatre minuts. La filigrana no la coneixen, però es despengen amb cada arrencada i posen tanta ànima en les jugades, que semblen un adversari temible.

L' *homenajeado*, o *agasajado*, l'Alcàntara, es va dignar fer dos gols *domingueros*, d'aquells que engresquen al *respectable* i l'obliguen a cridar: «Duro, Paulí! Llàstima! Si no fos el porter, els en faria cinquanta!»

El sol va voler fer una demostració de simpatia a l'Alcàntara i va picar tota la tarda com un mal esperit, que semblava que haguéssim pres un bany en un forn de pa.

Ens dol que s'acabi la temporada de futbol, però aquella caldera fumejant desanima al més convençut.

En Pascual, el dissabte, es veu que volia fer la setmana anglesa, puix no va treballar gens ni mica. Ja té sort de què a en Gamper li agrada tenir jugadors estrangers, del contrari en Pascual, en lloc de porter, faria de llogater.

En Planas, «la boteta», que li diuen, fou l'heroi d'ambdues tardes. Feia de porter, de defensa i de mig amb un *salero* que a tots ens tenia corpresos. Hi havia moments en els quals fins devenia gentil.

Es dels jugadors que aviat tindrà parròquia.

Xoca-la, «boteta»!

Dels vint-i-dos jugadors, nosaltres escollim el porter foraster. Si així com hi ha col·leccionadors de segells, de cap-i-cues, d'anelles de cigar i de criatures,

hi haguessin col·leccionadors de futbolistes, en «samarreta vermella» seria una estimable adquisició.

Aquell home era quelcom maquiavèlic. El rostre i la samarreta vermella li donaven l'aspecte d'un dimoni. Les seves cabrioles grotesques ens recordaven a en Pere Boter dansant al voltant de la caldera. Les sortides arriscades que feia per entre mig de tots els jugadors per salvar una pilota que venia amb males intencions, ens el mostrava com un Anticrist una mica d'opereta.

Aquell porter faria per casa. Li posaria unes banyes postisses i una forca i el nomenaria porter d'un equip compost per *grooms* d'aquells que venen pastilles de xocolata, amb aquella casaca vermella. L'efecte, no em negaran vostès que seria fantàstic. Es clar que de seguida apareixeria un altre equip que vestiria als jugadors amb trajo de primera comunió i la gent es di-



J. ROL

«El homenajeado»



El porter del «Daring»
(La Cebra)

vidiria en dos bàndols: «celestials» i «infernals».

Nosaltres, per a salvar-nos, faríem director espiritual de l'«infernals» a mossèn Lletuga, i així treuríem tota la força moral als «celestials».

Però és allò...

Parlant de lo que interessa,

els direm que el dissabte el «Barça» perdé per 3 a 1 i el diumenge guanyà per 2 a 0.

...I ara, a terrear i a fer salut, que, llevat del desempat «Martinenç»-«Avenç» i del benefici d'en Martínez, en aquest camp ens deixaran reposar una temporada, i no ens anirà malament.

L'«BIMNE DE L'«ESPA- NYOL» AMB MÚSICA D'«ELS SEGADORS»

Lletra dels senyors de l'actual Junta, que volen acreditar-se de catalanistes. Música d'«Els Segadors», per a que això sol ja sigui una garantia.

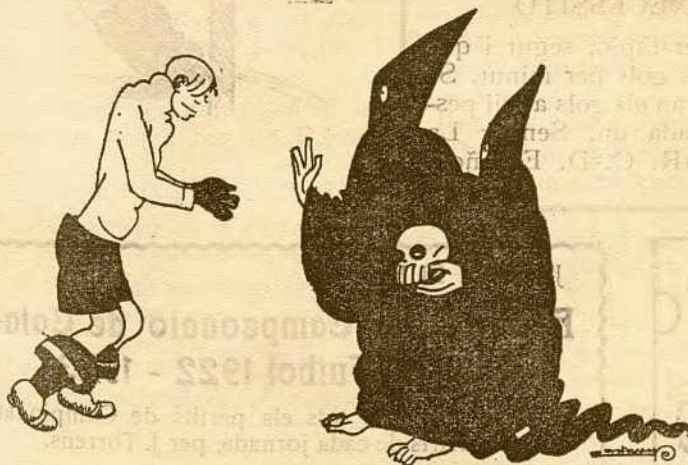
Avenç = Martinenc

Tothom estava convençut que el «Martinenc» es menjaria a l'«Avenç», però no fou així; i a ben segur que, amb tot i que a en Lemmel no li va passar per la barretina tocar penals, als de Sant Martí, malgrat estar convençuts que ells eren els millors, els hauria tocat rebre.

El partit no ens va fer el pes, i a no ésser per en Roca i la parella de defenses de l'«Avenç», no tindríem ni esma de parlar-ne; puntades de peu sense solta ni volta, trompades, gent amb gaiats disposats a tots; és a dir, tot preparat per donar caràcter de *reñido y disputado partido de promoción*; i, la veritat, si no hagués sigut perquè els jugadors de tant en tant es recordaven que el partit *era reñido* i es pegaven alguna trompada, només ens hauria semblat que jugaven a qui ho feia més mala-

ment. Ni l'«Avenç» ens recordà *aquellos tiempos*; ay! *pasados*, ni el «Martinenc» ens va demostrar ésser el campió d'Espanya del grup «B». Mes, una tarda gris *qué importa al mundo*, si aquesta fa que la *gloriosa incertidumbre* (amb perdó del *rotativo* Torrents, q. D. g.) sigui la preocupació de Sant Martí i Sant Andreu? Quedarà esvaïda, la incògnita, el dia 17? Creiem que sí, però no som capaços de pronosticar; això ho deixem per la premsa *ecuanime*. Nosaltres no en som, d'*ecuanimes*; és una paraula massa lletja, i per lleig, ja n'és prou en Lakatos.

El resultat fou d'un a un, i gràcies. En Lemmel, com si fos fill de Sant Martí, i un servidor de vostès esperant que arribi el dia 17, per no tornar a veure aquest soporífer partit.



—Levántate, Fray Zamora, que Dios ya te ha perdonado.

Nuestro equipo es el «Real», el que más agallas gasta, el que no li ve d'un ral perquè li sobra la pasta.

Buen golpe de hoz!

Buen golpe de hoz!

Laboremos por la coz!

Surroca nos ha fallado, debido a la absolución que Lletuga le ha negado, y nos ha dado un plantón.

Buen golpe de hoz!

Buen golpe de hoz!

Laboremos por la coz!

Con Zamora de portero la moral de nuestro equipo volverá a tener la fe, que ya se nos iba a pico.

Buen golpe de hoz!

Buen golpe de hoz!

Laboremos por la coz!

Con un campo de postín, que tendrá calefacción, regadío i balancins, lucharemos con tesón.

Buen golpe de hoz!

Buen golpe de hoz!

Laboremos por la coz!

Para Lakatos el ful y Elías el infiel, con una patada al cul les mandamos nuestra hiel.

Buen golpe de hoz!

Buen golpe de hoz!

Laboremos por la coz!

Y antes de ser olvidados i torná a fê el mussol, juramos que los del «Barça» se tendrán que poner dol.

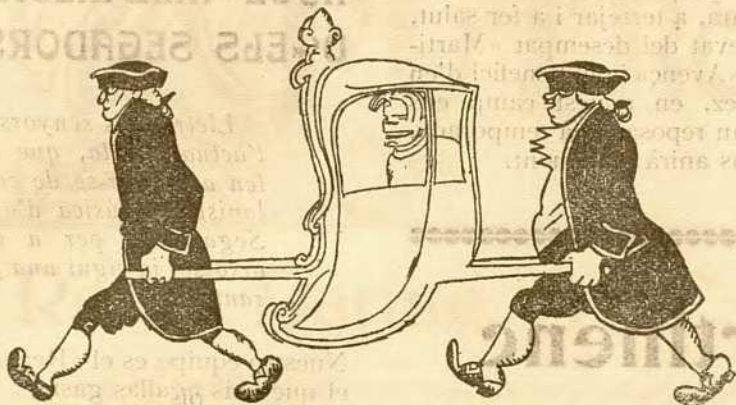
Buen golpe de hoz!

Buen golpe de hoz!

Laboremos por la coz!

DON ZAMORA

L' hora del correu



Ja se'n torna a parlar. Restàrem uns mesos tranquils, sense sentir: «Què fa en Zamora? Què diu en Zamora? On anirà en Zamora?» I respiràvem confiats en què ja no ens amoinarien amb la «vuitena meravella».

Però ve en Salvat, li aixeca el *veto*, i altra vegada la figura del *domador del éxito* apareix, més enlluernadora que mai i amb més joies.

En Zamora camina majestuós i dominador. Va abillat amb una gabardina cendra-verd que enterneix. La corbata perla fa de marc a un topazi dels tròpics, caçat pel senyor La Riva en una de les seves excursions a Gratallops. Els anells no es poden comptar. Els braçalets semblen cadenes que el lliguin a l'«Espanol».

Tot ell enlluerna.

Quan passa pel costat de l'*estudiante madrileño*, el seu esguard devé commiseratiu talment com si el compadís.

No ha pogut aconseguir, amb tot i la seva influència sobre la Junta del «Real», el seu somni daurat: que el passegessin amb llitera.

S'imaginaven vostès res més poè-

tic que veure davallar pel Pas-seig de Gràcia una llitera amb en Zamora llençant fulles de llorer i repartint somriures a tort i a dret?

Es clar que al dia següent apareixeria una carroça, arrossegada per vuit cavalls, amb en Platko dins, repartint bombons a les femelles.

Ja sabem que quan el gran home llegirà això, dirà:

—Ja em fan escudella aquests mones del XUT!

Però nosaltres, que som enigmàtics, *precoces* i *sahoris*, sabem que interiorment el porter d'en La Riva té una satisfacció de què parlem força d'ell.

¿Què es esto que me enlluerna?
¿Què es este brillo? ¿La aurora?
No. Este resplandor es de la Joyería Zamora.

NECESSITO

davanter ràpid, segur i que faci tres gols per minut. Se li pagaran els gols a mil pesetes cada un. Senyor La Riva, «R. C. D. Español»

Requis: Massa llarg i d'un interès massa local. Enviï quelcom més, que mirarem de complaure'l.

Camèlia: Què diu? Si té relacions? En té tantes, que fins ell mateix ha perdut el compte. Cregui'ns, no s'hi encaparrà amb jugadors de futbol, havent-hi un Dova, un Quirova i un Quicof disposats a servir-la.

Xutero: El seu «xut» ens fa por de què ens faci veure la padrina; de totes maneres, el publiquem; si és causa d'algun desperfecte, ja passarem comptes al limbo.

Plongeonst: Vostè, veu?, té condicions... per fer-me perdre el temps tirant tot lo que envia al cove; lo pitjor és que abans ho tinc de llegir. Li prego que, si tant interès té en enviar, posi una indicació al sobre, i així no em caldrà ni obrir-lo per llençar-lo.

Un de fora: Sí; més ben dit: no sé pas què hi veus! A nosaltres amb partidismes? I ca!

Orsay: Sí, home. Veu?, vostè és dels nostres. Barrila i fora! El pobre que es preocupa de tot lo que porten aquests diariots que diuen que són *serios e imparciales*, ja està llest! Lo menys que li pot passar, és tenir d'anar una temporada a Sant Boi.



Sibecas Germans

Fabricació especial de guants de boxa. EL MILLOR MATERIAL SPORTIU

Aribau, 35 - Teléf. 5031 A.

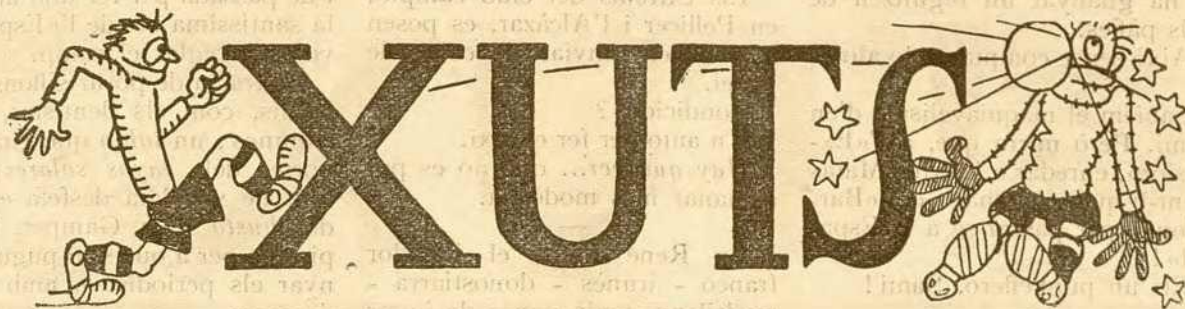


JA S'HA PUBLICAT

Historia del Campeonato de Cataluña de Fútbol 1922 - 1923

Porta ressenyes de tots els partits de Campionat; Comentaris de cada jornada, per J. Torrens.

Un volum de més de cent pàgines amb coberta a tricromia 1'50 Ptes



En Martínez Surroca, en un bar de Gràcia, ensenyava unes estampes amb el palau reial.

Que quantes n'hi havia? Quinze!

No creiem que hi hagi *mestre* més aprofitat.

En Tallada va passar-se per sota... el braç als seus afiliats «Europa» i «U. E. de Sans», i és que quan li parlen d'en Zamora ja s'ho juga tot.

Ara, que la dissolució del tan perillós bloc ha sigut ràpida.

Mossèn Lletuga botava del seient mentre en Platko parava els penals que li tiraven els del «Dundee».

No es pogué aguantar i exclamà:

—*Olé, olé, i olé!* Aquest minyó s'ha de nacionalitzar!

A part d'això, sabem que mossèn Lletuga l'ha nomenat vicari del «Barça».

El pobre Pascual sempre serà apaga-llums.

Sembla cosa decidida que en Caballero, del «Racing» madrileny, jugarà amb l'«Espanol».

No sabem si a en Miró i Trepal li haurà fet gaire gràcia la jugada de sos amics de Barcelona.

Decididament en Vicens Martínez no ha pogut arribar a concretar el partit «Barcelona»-«Europa» que devia fer-se a son profit.

Causes?

Raó: Guadalajara, 2, fàbrica Matas.

L'«Espanol», els davanters del qual no han aconseguit mai en-

tendre's, ha arribat a entendre's amb el «Barcelona».

Que no pot ésser? Poden pujar-li de peus. Sembla que els blau-grana li han ofert les dates lliures per a fer el Calendari de comú acord.

I sembla que l'«Espanol» no s'hi avé, per no fer un *feio* a sos amics i aliats «Europa» i «Sans».

En Julià ens vol donar un disgust, si es confirma lo que ahir ens va dir un caracteritzat «españolista», de què se n'anava al «Real».

No pot ésser; no ho farà; què farien les sòcies de l'«Europa» si el seu ídol se n'anava?

Nosaltres no els aconsellem pas el sublimat. *A grandes males, grandes remedios.* Que nomenin per ídol a en Cros; no ve de pamet més o menys.

En Llosas, *àrbitro colegiado*, etcètera, etc., ha trobat una mina a Valls, fins el punt que es vol presentar per regidor i comença a fer la propaganda els dies que té d'anar a arbitrar un partit a dit poble, fent posar uns cartellots que diuen: «Si voleu guanyar el campionat, voteu a en Llosas.»

Res: el comble de la propaganda! Ara, que ens sembla que els únics que hi perdran seran els que tinguin de jugar amb el «Valls» arbitrant ell, i els de Valls, si és que arriben a fer-lo regidor.

Només se sent parlar de què els jugadors perden les nits, que estan de *juerga* perpètua, etc.; però, i els àrbitres? També tenen de passar-se l'horeta i mitja al camp i tenir el cap serè; mes això no implica que la majoria

siguin conegudíssims al «Moulin», on molt sovint es discuteix quin augment han de demanar el dia que arribi l'Assemblea, a l'ensens que practiquen la regla del *faut* i de l'*orsay* amb les amigues, oi, *amigos* Comorera i Castlerlenas?

L'Oliveras ja ha firmat pel «Barça». Això vol dir que, ara per ara, només han fet el salt de la «Unió» al «Barça» en Sancho, en Carulla i ell. Després diran si es tenen de tenir consideracions als veïns; només tenen de veure això. Però això no és lo que es pensen; això és la revenja d'en Gamper pel disgust que li varen fer passar quan li varen agafar en Sancho.

Tot arriba en aquest món; però aquesta vegada la revenja ha sigut massa forta.

Malgrat els viatges de la família Matas (menys el president, que encara està en plena lluna de mel), que han remogut cel i terra per a la conquesta de vots, el paper del club campió en l'Assemblea ha quedat a la seva alçada.

Decididament, els Matas són curts de... talla, i els «europeus» són campions... d'ensopegades.

En Mas, de l'«Espanya», és a l'«Espanol».

Ara, quan el «Barcelona» digui: «Jo tinc tants *fenómenos*», podrà respondre el «Real»: «Yo tengo Mas...»

En Zamora està en camí de fer-se milionari.

Un indiscret—que mai en falten—ens diu que el xicot, amb l'empleu que varen donar-li per a que «no s'avorris», aquest any

hi ha guanyat un reguitzell de mils pàfies.

Això sense comptar... lo altre!

Sabiem el maquiavelisme d'en Sami. Però mirin que, a l'«Excelsior», enredar a l'Artur Matas dient-li que se n'anava del «Barcelona» per passar-se a l'«Espanol»!

Ets un punyeflero, Sami!

En Vela, per primera vegada en la seva carrera de reffi, ha obtingut un èxit.

No cap a la pell.

Tenia preparat un «ex-voto» per a portar-lo a la Bonanova, però ara hi portarà un ciri.

Molt bé; que hi porti un ciri. Però que no sigui el Ciri Pasqual.

L'Oliveras, de la «U. E. de Sans», per fi ha desistit de passar-se al club degà, on deixaria els aires de *fenómeno*.

Es segur que jugarà amb el «Sans».

Els extrems del club campió, en Pellicer i l'Alcàzar, es posen a tret per canviar de color de jersei.

Condicions?

Un auto per fer el taxi.

Hay que ver... que no es pot demanar més modèstia.

En René Petit, el jugador franco - irunès - donostiarrà - madrileny, tenia ganes de jugar a Barcelona, ocupant el lloc que tenia d'ocupar en Zabala a l'«Espanol».

Però no pot ésser. La carrera que cursa el xicot sols pot estudiar-se a Madrid, i no era cosa de fer un viatge cada dissabte!

Que si a en Platko li han de tallar un braç... Que si la lesió és d'importància...

Res: en Platko jugarà el campionat de Catalunya, i segurament el d'Espanya.

Això és tot el que sabem.

Els del «Barça», convençuts de què la comoditat és mitja vida,

i de passada per fer una miqueta la santíssima als de l'«Espanol», volen arreglar el camp.

Es tracta de posar sillons americans, com els dentistes, a les tribunes; un *toldo* que guardi al porter dels *rayos solares*; una font de xocolata desfeta enfront del busto d'en Gamper, i una piscina per a que s'hi puguin banyar els periodistes, amb aigua de roses.

En Cabot volia que amb cada entrada hi regalessin un bitlletet de cinc duros, però en Gamper ho va trobar massa maquiavèlic.

En un periòdic de València llegim:

«Una selecció anglo-húngaro-catalana vence al «Dundee».

No es saben amagar res aquesta gent! Ves què té que veure que no siguin tots d'aquí els jugadors blau-grana? La qüestió és la qüestió, i el negoci és el negoci.

IMPRENTA COSTA: CARRER NOU, 45.—BARCELONA

FUTBOL

CAMP DE LES
:: CORTS ::

A TRES QUARTS DE
CINC DE LA TARDA

FARTIT D'HOMENATGE BENEFICI A VICENS MARTINEZ

Dia 17 de Juny

C. d'E. de
Sabadell

CONTRA

F. C. Barcelona

Es despatxen localitats al domicili social del F. C. BARCELONA, Fortuny, 1, i al Centre de Localitats de la Plaça de Catalunya